Lietas Nr. C32348512
Lietas arhīva Nr. CA-3786-13/8

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese S.Vamža

tiesneses L.Pliča un L.Grauda

ar tiesas sēžu sekretāri E.Segliņu

2013.gada 19.decembrī, Rīgā, Brīvības bulvārī 34, izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. B/ prasībā pret SIA /Nosaukums A/ par neizmaksātās darba samaksas piedziņu un SIA /Nosaukums A/ pretprasībā pret /pers. B/ par neizlietotā avansa un nepamatoti saņemtās naudas summas atmaksu sakarā ar SIA /Nosaukums A/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2013.gada 20.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

prasītājs /pers. B/ cēlis tiesā prasību pret atbildētāju SIA /Nosaukums A/ par neizmaksātās darba samaksas, kompensācijas par neizmantoto atvaļinājumu un likumisko procentu piedziņu.

Pamatojoties uz Civillikuma 1., 1587., 1756., 1759. un 1765.pantu, Darba likuma 69.panta pirmo daļu, 74.panta otro un trešo daļu, 30.pantu, 31.panta pirmo daļu, 128.pantu, prasītājs lūdz tiesu piedzīt no atbildētāja neizmaksāto darba samaksu Ls 88,64, kompensāciju par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu Ls 102,83, likumiskos procentus Ls 7,66 un noteikt tiesības līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos 6% gadā no piedzītās parāda summas.

Prasītājs norāda, ka 2011.gada 29.augustā starp prasītāju un atbildētāju noslēgts darba līgums, ar kuru prasītājs pieņemts darbā par kravas automobiļa vadītāju, savukārt atbildētājs apņēmies maksāt darba samaksu līdz nākamā mēneša 15.datumam, puses vienojušās par minimālo stundas tarifa likmi, t.i., Ls 1,189.

Prasītājs norāda, ka atbildētājs kopš 2012.gada janvāra bez prasītāja piekrišanas veicis ieturējumus no viņa algas 100% par it kā prasītāja radītajiem zaudējumiem 2012.gada janvārī notikušā ceļu satiksmes negadījuma rezultātā, kad bojāta atbildētāja automašīna, lai gan atbildētāja saņēmusi zaudējumu atlīdzību no apdrošinātāja. Uzskata, ka šāda atbildētāja rīcība ir pretrunā likumības, tikumības un taisnprātības apsvērumiem, jo nav pierādīta prasītāja vaina zaudējumu nodarīšanā, kā arī atbildētāja rīcības dēļ viņam bijusi piespiedu dīkstāve, turklāt draudēts ar zaudējumu piedziņu. Minētā rezultātā prasītājs uzteicis darba līgumu ar 2012.gada 7.martu, bet 9.martā parakstījis automašīnas pieņemšanas-nodošanas aktu un līdz 12.martam bija jāsaņem nodokļu grāmatiņa, taču tā vietā ticis šantažēts un nav saņēmis pienākošos maksājumus. Valsts darba inspekcija veikusi pārbaudi un konstatējusi, ka prasītājam nav izmaksāta darba samaksa par 2012.gada janvāri Ls 88,64 pēc nodokļu nomaksas un par 2012.gada martu darba samaksa un kompensācija par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu kopā Ls 102,83 pēc nodokļu nomaksas. Tā kā atbildētājs pieļāva nokavējumu, prasītājs aprēķinājis likumiskos 6% gadā no Ls 191,47 par laiku no 2012.gada 16.februāra līdz 2012.gada 16.septembrim par 8 mēnešiem kopā Ls 7,66 apmērā.

Par celto prasību atbildētājs iesniedza paskaidrojumus, kuros norāda, ka prasību neatzīst. Paskaidro, ka prasītājs ir vainojams zaudējumu nodarīšanā atbildētājam, kā arī saņēmis avansa maksājumus no atbildētājas kopsummā Ls 1 589,57, par kuru izlietošanu nav sniedzis atskaiti darba devējam, tādējādi gūstot sev ienākumus. Norāda, ka minētie avansa maksājumi uzskatāmi par prasītāja

ienākumiem, kurus viņš guvis no darba tiesiskajām attiecībām ar atbildētāju, pamatojas uz Darba likuma 28.panta otro daļu un 59.panta pirmo daļu.

2013.gada 3.janvārī tiesā saņemta prasītāja atsauksme, kurā norāda, ka nekādi avansi nav izsniegti un avansa norēķini nav veikti, jo avansu veidā atbildētājs faktiski izmaksājis prasītājam darba samaksu, lai nebūtu jāveic algas nodokļa nomaksa un valsts sociālās apdrošināšanas obligātie maksājumi, minētie darījumi nav pamatoti ar grāmatvedības dokumentiem, kā arī noliedz savu vainu zaudējumu nodarīšanā atbildētājai.

2013.gada 26.februāra tiesas sēdē iesniegta un pieņemta atbildētāja pretprasība daļā par neizlietotā un laikā neatmaksātā avansa piedziņu Ls 1 370,28 apmērā. Atteikts pieņemt pretprasību daļā par zaudējumu Ls 491,91 piedziņu.

Pretprasībā norādīts, ka atbildētājs aprēķināja prasītājam pienākošās summas – darba samaksu par 2012.gada janvāri – Ls 88,64 un galīgo aprēķinu – darba samaksu par 2012.gada martu un kompensāciju par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu Ls 102,83, par ko ir veiktas attiecīgās iemaksas un nodokļi. Norāda, ka prasītājs uzņēmies pilnu materiālo atbildību, līdz ar ko viņam jāatmaksā darba attiecību pastāvēšanas laikā saņemtie avansa maksājumi, kas pārsniedz prasītājam pienākošās darba samaksas summas. Tā kā prasītājam izmaksāti avansa maksājumi kopā Ls 1 561,75, par kuru izlietošanu prasītājs nav iesniedzis dokumentus, tad atbildētājs 2012.gada 9.martā izdeva rīkojumu ieturēt neatmaksāto avansu un citas pārmaksātās summas Ls 1 561,75, par ko informēts prasītājs, kā arī ieturēta naudas summa Ls 191,47, līdz ar ko atlikums sastāda Ls 1 370,28, kas piedzenams no prasītāja. Ietverta atsauce uz Darba likuma 59.panta pirmo daļu, 76.panta otro daļu, 78.panta pirmās daļas 2.punktu un otro daļu, 128.panta pirmo daļu, likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8.pantu, Darba līguma 3.6., 3.7., 3.15. un 6.4.punktu.

Par pretprasību prasītājs iesniedza paskaidrojumus kuros norāda, ka pretprasību neatzīst pilnībā. Paskaidro, ka atbildētājs veidojis praksi, ka maksājis vienā kopīgā maksājumā par padarīto darbu un izmaksātās summas neesot paredzētas avansa norēķiniem, jo tā bijusi atlīdzība prasītājam par darbu, lai atbildētājs izvairītos no iedzīvotāju ienākuma nodokļa un valsts sociālās apdrošināšanas obligātajiem maksājumiem. Ietverta atsauce uz likuma „Par grāmatvedību" 2.pantu, Gada pārskatu likuma 4.pantu, Civillikuma 2305., 2343. un 2344.pantu, darba likuma 78.pantu.

Ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2013.gada 20.jūnija spriedumu tiesa nosprieda prasību apmierināt pilnībā**.** Piedzīt no SIA /Nosaukums A/ par labu /pers. B/ neizmaksāto darba samaksu par 2012.gada janvāri pēc nodokļu ieturēšanas - Ls 88,64, neizmaksāto darba samaksu par 2012.gada martu un kompensāciju par neizmantoto ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu pēc nodokļu ieturēšanas - Ls 102,83, likumiskos procentus Ls 7,66, kopā piedzenot Ls 199,13. /pers. B/ tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus 6% gadā no nenomaksātās piedzenamās galvenā parāda summas. Noraidīt pilnībā SIA /Nosaukums A/ pretprasību pret /pers. B/ par neizlietotā avansa un nepamatoti saņemtās naudas summas atmaksu. Piedzīt no /Nosaukums A/ valsts ienākumos prasītāja iepriekš nesamaksātos tiesas izdevumus - valsts nodevu Ls 50 un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 6,93, kopā piedzenot Ls 56,93.

Pirmās instances tiesa atzina, ka darba tiesiskās attiecības starp pusēm izbeigtas ar 2012.gada 9.martu.

Atsaucoties uz Darba likuma 59.pantu, 61.pantu, 69.pantu, 128.panta pirmo daļu, 2010.gada 30.novembra MK noteikumiem Nr. 1096 „Noteikumi par minimālo mēneša darba algu un minimālo stundas tarifa likmi", tiesa atzina, ka darba devējam ar likumu noteikts pienākums civiltiesisko attiecību – darba līguma izbeigšanas gadījumā noteiktā laikā izmaksāt darbiniekam pienākošās naudas summas: darba algu un citas iespējamās summas, kas izriet no darba līguma vai likuma (piem., atlaišanas pabalsts, kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu utml.).

Tiesa secināja, ka atbildētāja aprēķināja prasītājam pienākošās summas – darba samaksu par 2012.gada janvāri – Ls 88,64 un galīgo aprēķinu – darba samaksu par 2012.gada martu un kompensāciju par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu Ls 102,83, par ko ir veiktas attiecīgās iemaksas un nodokļi. Līdz ar to tiesas ieskatā nepastāv strīds, ka par attiecīgo periodu prasītājam pienākas un ir aprēķināta, bet nav izmaksāta minētā darba samaksa. Tā kā minētā darba samaksa nav izmaksāta prasītājam, tiesa atzinusi par pamatotu piedzīt no atbildētāja prasītāja labā - darba samaksu par 2012.gada janvāri, kas pēc nodokļu ieturēšanas sastāda Ls 88,64, un darba samaksu par 2012.gada martu un kompensāciju par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu, kas pēc nodokļu ieturēšanas sastāda Ls 102,83, jo attiecīgos nodokļus atbildētāja jau nomaksājusi.

Atsaucoties uz Civillikuma 1759.panta 1.punktu, 1765.panta pirmo daļu, tiesa atzina, ka atbildētāja pieļāvusi darba samaksas prasītājam nokavējumu, līdz ar to pamatots ir prasītāja lūgums par likumisko procentu piedziņu. Saskaņā ar prasītāja lūgumu, likumiskie procenti piedzenami par prasītāja norādīto laika periodu Ls 7,66 apmērā.

Atbildētāja pretprasībā lūgusi tiesu piedzīt no prasītāja neizlietoto un laikā neatmaksāto avansu Ls 1 370,28 apmērā, jo uzskata, ka prasītājs uzņēmies pilnu materiālo atbildību, līdz ar ko viņam jāatmaksā darba attiecību pastāvēšanas laikā saņemtie avansa maksājumi, kas pārsniedz prasītājam pienākošās darba samaksas summas. Uzskata, ka no prasītājam izmaksātajiem avansa maksājumiem Ls 1 561,75, par kuru izlietošanu prasītājs nav iesniedzis dokumentus, pamatoti ieturēts neatmaksātais avanss un citas pārmaksātās summas Ls 191,47, līdz ar ko atlikums sastāda Ls 1 370,28, kas piedzenams no prasītāja.

No minētā tiesa secināja, ka atbildētāja prasītājam pienākošos maksājumu Ls 191,47 (Ls 88,64 + Ls 102,83) nav izmaksājusi tāpēc, ka ieturējusi to kā prasītāja neatmaksāto avansa maksājumu, kas pienākas atbildētājai un kuru savukārt lūdz tiesu piedzīt no prasītāja.

No atbildētājas iesniegtajiem maksājuma uzdevumiem tiesa konstatēja, ka prasītāja izmaksājusi laika periodā no 2011.gada 14.septembra līdz 2012.gada 1.martam prasītājam kopumā Ls 2 139,82, tostarp, kopīgos maksājumos darba algu un avansa norēķinu un atsevišķā maksājumā - avansu par februāri. Atbildētāja aprēķinājusi prasītājam izmaksāto avansa maksājumu summu Ls 1 561,75.

No pievienotajiem maksājuma uzdevumiem un algu sarakstiem tiesa secināja, ka prasītājam tikuši izmaksāti avansa norēķini 2011.gadā sekojoši: par augustu - Ls 62,43; par septembri - Ls 509,52; par oktobri - Ls 490,72; par novembri - Ls 343,20, par decembri - Ls 203,95 un avanss par 2012.gada februāri - Ls 200, turpretim izmaksājamā darba alga par laika periodu no 2011.gada

augusta līdz 2012.gada martam prasītājam aprēķināta kopā Ls 578,07 apmērā, 2011.gadā: par augustu - Ls 12,82; par septembri - Ls 70,48; par oktobri - Ls 67,26; par novembri - Ls 89,71, par decembri - Ls 89,715, 2012.gadā: par janvāri - Ls 88,64, par februāri - Ls 56,60 un par martu - Ls 102,83 (tostarp par atvaļinājumu - Ls 47,20).

Attiecībā par atbildētājas 2012.gada 9.marta rīkojumu, tiesa konstatēja, ka darba devējs nav nekavējoties informējis prasītāju par atbildētājas 2012.gada 9.marta rīkojumu Nr. 09-03/2012, savukārt prasītāja tiesā iesniegtā prasība liecina par to, ka prasītājs apstrīd darba samaksas ieturēšanu, kā arī pirms prasības celšanas, t.i., jau 2012.gada 2.aprīlī prasītājs, sakarā ar to, ka viņam nav izmaksāta darba alga, griezies ar iesniegumu Rīgas reģionālajā Valsts darba inspekcijā, kas 2012.gada 17.aprīlī sastādījusi aktu par konstatētajiem pārkāpumiem (VDI-017-1), ko apstiprina tiesai atsūtītajā Valsts darba inspekcijas administratīvā pārkāpuma lietas materiālā ietvertās ziņas. Līdz ar minēto, tiesa uzskatīja, ka atbildētāja nebija tiesīga pati ieturēt prasītājam pienākošos darba samaksu kopumā Ls 191,47 apmērā, savukārt vēl 100% apmērā. Turklāt Darba likuma 80.pants noteic no darba samaksas izdarāmo ieturējumu ierobežojumus, tostarp, ka darbiniekam saglabājama minimālā darba alga.

Atsaucoties uz darba līguma 4.2.punktu, tiesa konstatēja, ka darba samaksa darbiniekam tiek veikta vienu reizi nākamā mēneša 15.datumā, pārskaitot uz darbinieka kontu bankā. Kā redzams no pievienotajiem maksājuma uzdevumiem, tad atbildētāja katru mēnesi laika periodā no 2011.gada 14.septembra līdz 2012.gada 14.janvārim veikusi prasītāja kontā vienotu maksājumu - darba alga un avansa norēķins.

Saskaņā ar Darba likuma 76.panta otro daļu, uz ko pretprasībā atsaucas atbildētāja, pēc darbinieka pieprasījuma darba devējam ir pienākums izmaksāt paredzamajiem izdevumiem atbilstošu avansu, savukārt 76.panta pirmā daļa noteic, ka darba devējam ir pienākums atlīdzināt tos darbinieka izdevumus, kuri atbilstoši darba līguma noteikumiem nepieciešami darba veikšanai vai arī ir radušies ar darba devēja piekrišanu, īpaši izdevumus, kas: 1) ir saistīti ar darbinieka komandējumu vai darba braucienu; 2) darbiniekam radušies, pārceļoties uz citu dzīvesvietu pēc darba devēja iniciatīvas; 3) darbiniekam radušies sakarā ar viņam piederoša darba aprīkojuma (kas atbilstoši darba līgumam tiek izmantots darba vajadzībām) nolietošanos (amortizāciju).

Savukārt saskaņā ar likuma „Par grāmatvedību" 2.pantu, uzņēmuma pienākums ir kārtot grāmatvedību. Grāmatvedībā uzskatāmi atspoguļojami visi uzņēmuma saimnieciskie darījumi, kā arī katrs fakts vai notikums, kas rada pārmaiņas uzņēmuma mantas stāvoklī. Grāmatvedību kārto tā, lai grāmatvedības jautājumos kvalificēta trešā persona varētu gūt patiesu un skaidru priekšstatu par uzņēmuma finansiālo stāvokli bilances datumā, tā darbības rezultātiem, naudas plūsmu noteiktā laikposmā, kā arī konstatēt katra saimnieciskā darījuma sākumu un izsekot tā norisei. Grāmatvedības sniegtajai informācijai jābūt patiesai, salīdzināmai, savlaicīgai, nozīmīgai, saprotamai un pilnīgai. Grāmatvedībai ir jānodrošina ieņēmumu un izdevumu norobežošana pa pārskata periodiem. Par grāmatvedības kārtošanu un visu saimnieciskos darījumus apliecinošo dokumentu oriģinālu, kopiju vai datu attēlu saglabāšanu ir atbildīgs uzņēmuma vadītājs.

Tiesa secināja, ka atbildētāja nav atsaukusies uz pierādījumiem, kas apstiprinātu, ka prasītājam darba veikšanai (to darba pienākumu izpildei, kas norādīti darba līgumā) būtu bijuši nepieciešami kādi izdevumi vai būtu pastāvējuši tādi izdevumi, kas radušies ar darba devēja piekrišanu, kā arī atbildētājas pieprasītā summa nav pamatota ar grāmatvedības dokumentiem. Prasītājs tiesas sēdē noliedza, ka viņam, to darba pienākumu izpildei, kas norādīti darba līgumā, būtu nepieciešami kādi izdevumi, vai arī viņš būtu vienojies ar darba devēju par citiem izdevumiem, vai būtu pats pieprasījis izmaksāt paredzamajiem izdevumiem atbilstošu avansu. Prasītājs pamatojās uz to, ka atbildētāja papildus darba līguma pielikumā norādītajai darba algai jau sākotnēji, slēdzot darba līgumu, mutiski apņēmusies piemaksāt papildus darba algu, un noformējusi šos maksājumus kā „avansa maksājumi", lai izvairītos no nodokļu maksājumiem, savukārt prasītājs visus saņemtos maksājumus kā savu darba algu izmantojis savām personiskajām vajadzībām.

Pie šādiem apstākļiem, tiesa atzina, ka atbildētāja nav pierādījusi apstākli, ka tai pastāvēja pienākums izmaksāt darbiniekam paredzamajiem izdevumiem atbilstošu avansu un ka šādiem mērķiem izmaksāts avanss, un ka atbildētājai līdz ar to būtu radušās atprasījuma tiesības pret prasītāju, kā darba ņēmēju.

Tādējādi tiesa piešķīra ticamību prasītāja paskaidrojumam, ka atbildētāja papildus darba līguma pielikumā norādītajai darba algas daļai pēc abpusējas mutiskas vienošanās prasītājam maksājusi vēl vienu darba algas daļu par padarīto darbu, tikai to noformējot kā „avansa maksājumus". Līdz ar to tiesa atzina, ka atbildētāja savu pretprasību nav pierādījusi, kas ir pamats tās noraidīšanai.

Par tiesas spriedumu atbildētāja iesniedza apelācijas sūdzību, kurā norāda, ka pārsūdz spriedumu pilnā apmērā un lūdz to pilnībā atcelt.

Apelatore norāda, ka tiesa nepamatoti secināja, ka par attiecīgo periodu prasītājam pienākas, ir aprēķināta, bet nav izmaksāta prasības pieteikumā minētā darba samaksa. Tiesas sēžu laikā un arī rakstveidā tiesai iesniegtajos paskaidrojumos atbildētāja norādījusi, ka visas prasītājam pienākošās darba samaksas summas Ls 578,07 apmērā, t.sk. prasībā minētās darba samaksas summas prasītājam jau ir izmaksātas. Tiesa nav konstatējusi, ka darba tiesisko attiecību pastāvēšanas laikā vai pēc darba attiecību izbeigšanās, papildus minētajai darba samaksas summai prasītājam no atbildētājas pienākas vēl citas darba samaksas summas.

Apelatore norāda, ka atbildētāja ir apkopojusi informāciju par prasītājam izmaksātajām summām, t.sk. darba samaksas un avansa norēķinu summas tabulā Nr.1, kā arī iesniedza tiesai bankas apliecinātus maksājuma uzdevumus, kas pierāda tabulā Nr.1 norādīto naudas summu, t.sk. darba samaksas un avansa norēķinu summu izmaksu prasītājam. Prasītājs arī tiesas sēdē nevarējis paskaidrot, kā veidojas prasībā norādītā prasības summa.

Apelatore noraida kā nepamatotu spriedumā konstatēto faktu, ka atbildētājs ir ieturējis no prasītājam pienākošās darba samaksas Ls 191,47. Atbildētājs ir izdevis spriedumā norādīto rīkojumu par prasītājam izmaksāto avansa norēķinu naudas sumu ieturējumu, bet, kā tas redzams no lietas materiāliem, atbildētājs no prasītājam pienākošās darba samaksas nav ieturējis savlaicīgi neatmaksāto avansa norēķinu summas, ko pierāda atbildētāja iesniegtie ziņojumi, algu saraksts, bankas apliecinātie maksājumi, kā arī prasītāja sniegtie paskaidrojumi.

Atbilstoši ziņojumā un tabulā Nr.1 norādītajam, kā arī lietā iesniegtiem bankas apliecinātiem maksājumu uzdevumiem, atbildētāja ir izmaksājusi prasītājam visas pienākošās darba samaksas summas ar bezskaidras naudas norēķinu, veicot pārskaitījumu uz prasītāja

bankas kontu.

Tiesa spriedumā nav pamatojusi, kāpēc prasītāja norādītajam piešķīrusi lielāku ticamību, nekā atbildētāja iesniegtajiem argumentiem un pierādījumiem.

Pie šādiem apstākļiem uzskata, ka spriedums daļā par prasības apmierināšanu atceļams un prasība kā nepamatota noraidāma.

Attiecībā par pretprasības noraidīšanu, apelatore uzskata, ka tiesa nepamatoti secināja, ka atbildētāja papildus darba līguma pielikumā norādītajai darba algas daļai pēc abpusējas mutiskas vienošanās prasītājam maksājusi vēl vienu darba algas daļu par padarīto darbu, tikai to noformējot kā „avansa maksājumus".

Tiesa spriedumā nav norādījusi, kāpēc prasītāja mutiskajam viedoklim piešķirta lielāka ticamība nekā atbildētāja sniegtajiem paskaidrojumiem un iesniegtiem pierādījumiem par avansa norēķinu izmaksu.

Apelatore norāda, ka prasītājs tiesas sēdes laikā apstiprinājis, ka no atbildētāja saņemtos avansa norēķinus ir izlietojis savām personīgajām vajadzībām. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka tabulā Nr.1 minētās avansa norēķinu summas prasītājam izmaksātas degvielas un citu izdevumu segšanai, kas nepieciešami atbildētājas komercdarbības nodrošināšanai. Lūdz spriedumu atcelt, prasību noraidīt, pretprasību apmierināt.

Tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzēja uzturēja pretprasību un apelācijas sūdzību, lūdza to apmierināt. Sniedza paskaidrojumus atbilstoši pretprasībā un apelācijas sūdzībā norādītiem argumentiem.

Prasītājs tiesas sēdē prasību uzturēja, lūdza to apmierināt, pretprasību un apelācijas sūdzību neatzina, lūdza to noraidīt. Sniedza paskaidrojumus atbilstoši rakstiskajos paskaidrojumos norādītiem argumentiem.

Noklausoties pušu paskaidrojumus, pārbaudot un novērtējot lietas materiālus kopumā, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka prasība apmierināma, bet pretprasība noraidāma.

Motīvu daļa

Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa nosaka, ja tiesa izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams un pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai.

Vienlaikus Civillietu tiesu kolēģija uzskata, ka atbildētājas apelācijas sūdzībā norādītie argumenti nedod pamatu pārskatīt pirmās instances tiesas sprieduma motīvus un noraidīt prasību, bet pretprasību apmierināt.

Lai gan apelatore vērsusi apelācijas instances tiesas uzmanību uz apelācijas sūdzībā iekļauto tabulu Nr. 1 „Prasītājam izmaksātās naudas summas", Civillietu tiesu kolēģija secina, ka tabulā Nr.1 iekļautā informācija neatbilst lietai pievienotajiem maksājuma uzdevumiem par prasītājam izmaksātajām naudas summām par strīdus laika periodu.

No lietai pievienotiem maksājuma uzdevumiem redzams, ka saskaņā ar 01.03.2012. maksājuma uzdevumu Nr. La962 prasītājam izmaksāts avanss par februāri Ls 200 apmērā, bet saskaņā ar 14.01.2012. maksājuma uzdevumu Nr. 586 prasītājam izmaksāta darba alga un avansa norēķins Ls 293,66 par decembra mēnesi.

No maksājuma uzdevuma Nr. 586 neizriet, ka tajā būtu iekļauta darba alga par 2012.gada janvāri, tāpat no maksājuma uzdevumu Nr. La962 neizriet, ka tajā būtu iekļauta darba alga par 2012.gada martu un kompensācija par neizmantoto ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu Ls 102,83, kā to apgalvojusi atbildētāja.

Pie šādiem apstākļiem Civillietu tiesu kolēģija secina, ka atbildētāja apkopotā informācija tabulā Nr.1 nepareizi atspoguļo prasītājam aprēķinātās un izmaksātās naudas summas par strīdus laika periodu.

Bez tam, pretrunīgi šajā sakarā ir arī pašas atbildētājas paskaidrojumi lietā. Pretprasībā atbildētāja apgalvojusi, ka atbildētājs atlaišanas dienā konstatēja, ka prasītājs ir saņēmis avansa maksājumus par kopējo summu Ls 1561,75, ko prasītājs izlietojis savām vajadzībām un kas vairākkārtīgi pārsniedz prasības pieteikumā minēto summu Ls 191,47. Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz 09.03.2012. rīkojumu Nr. 09-03/2012, atbildētājs no prasītājam pienākošās darba samaksas ieturēja Ls 191,47. Līdz ar to, pēc darba attiecību izbeigšanas prasītāja neatmaksāto avansa maksājumu kopsumma sastāda ls 1370,28.

Valsts darba inspekcijai 2012.gada 17.aprīļa paskaidrojumos atbildētājas pilnvarotā pārstāve paskaidrojusi, ka darba samaksa par 2012.gada janvāri un martu /pers. B/ nav izmaksāta, jo darbinieks nav atskaitījies par visām viņam pārskaitītajām avansa summām.

Savukārt apelācijas sūdzībā atbildētāja norādījusi, ka prasības pieteikumā minētās darba samaksas summas prasītājam jau ir izmaksātas, ko pierāda lietā iesniegtie ziņojumi, algu saraksts, bankas apliecinātie maksājumu uzdevumi un prasītāja paskaidrojumi, ka viņš ir saņēmis tabulā nr. 1 norādītās naudas summas.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka neviens maksājumu uzdevums lietā nepierāda, ka prasītājam būtu izmaksāta darba alga Ls 88,64 par 2012.gada janvāri un darba alga par 2012.gada martu un kompensācija par neizmantoto ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu Ls 102,83.

Pie šādiem apstākļiem pirmās instances tiesa pamatoti secināja, ka atbildētāja prasītājam pienākošos maksājumu Ls 191,47 (Ls

88,64 + Ls 102,83) nav izmaksājusi tāpēc, ka ieturējusi to kā prasītāja neatmaksāto avansa maksājumu.

Attiecībā par pretprasības noraidīšanu atbildētāja apelācijas sūdzībā atsaukusies vien uz vairākām procesuālām tiesību normām, taču nav norādījusi kuri pierādījumi lietā apstiprina atbildētājas prasījumu vai iebildumu pamatotību.

Atbildētāja apelācijas sūdzībā lūgusi atcelt spriedumu lietā, taču arī šāds lūgums neatbilst nevienam no Civilprocesa likuma 427.pantā minētiem gadījumiem, kad pirmās instances tiesas spriedums būtu atceļams.

Pārējiem apelācijas sūdzībā norādītiem paskaidrojumiem nav būtiskas nozīmes strīda izšķiršanā, līdz ar to tie atstājami bez ievērības.

Pirmās instances tiesa izvērtējusi lietas faktiskos apstākļus atbilstoši pierādījumiem lietā un pamatoti prasību apmierinājusi, bet pretprasību noraidījusi.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 42.panta pirmajai daļai, kas noteic, ka tiesas izdevumi, ja prasītājs no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai, no atbildētāja valsts labā piedzenami nesamaksātie tiesas izdevumi – valsts nodeva Ls 50 apmērā un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi Ls 9,11, saskaņā ar lietā esošo izziņu.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.panta noteikumiem, prasītājam nosakāmas tiesības saņemt likumiskos procentus par laiku līdz sprieduma izpildei.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.[1] panta noteikumiem daļā par naudas summu piedziņu atbildētājam nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432.-434.pantu, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda

apmierināt prasību.

Piedzīt no SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, par labu /pers. B/, personas kods /personas kods/, neizmaksāto darba samaksu par 2012.gada janvāri pēc nodokļu ieturēšanas - Ls 88,64 (astoņdesmit astoņi lati, sešdesmit četri santīmi), neizmaksāto darba samaksu par 2012.gada martu un kompensāciju par neizmantoto ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu pēc nodokļu ieturēšanas - Ls 102,83 (viens simts divi lati, astoņdesmit trīs santīmi), likumiskos procentus Ls 7,66 (septiņi lati, sešdesmit seši santīmi), kopā piedzenot Ls 199,13 (viens simts deviņdesmit deviņi lati, trīspadsmit santīmi).

/pers. B/, personas kods /personas kods/, tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus 6% (sešus procentus) gadā no nenomaksātās piedzenamās galvenā parāda summas.

SIA /Nosaukums A/ pretprasību par neizlietotā avansa un nepamatoti saņemtās naudas summas atmaksu noraidīt.

Piedzīt no /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, valsts nodevu Ls 50 (piecdesmit lati) valsts labā.

Piedzīt no /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 9,11 (deviņi lati 11 sant.) Tiesu administrācijas labā.

Daļā par naudas summu piedziņu noteikt atbildētājam termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Pēc tiesas izdevumu samaksas valsts labā kvīts nekavējoties iesniedzama Rīgas apgabaltiesas kancelejā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas – 2013.gada 27.decembra Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese S.Vamža

Tiesneses L.Pliča

L.Grauda